

havn, som de i en Haandevending kunne sætte sig i Besiddelse af, eller det Socialdemokrati, som har erklæret: Vi ville ikke gaa imod et afrustet Danmark, et Danmark, der har vist, at det vil være fredeligt og ikke vil lægge sig ind i Stridigheder mellem Landene. Mon der ikke skulde ligge større Betyggelse for Danmark i at bygge paa det Socialdemokrati, som Magthaverne i Tyskland have lært at forstaa er en Magt, og som er det største politiske Parti i Landet? Mon vi ikke byggede paa noget sikrere ved at staa i Rapport til det end ved at bygge en Fæstning, som Tysklands Magthavere dog ikke regne med, dog anse for betydningsløs. Den kan ikke faa nogen som helst Betygning, hvor stærk man end gør den.

Der er Gang paa Gang blevet henvist til Koreas Skæbne, og der er talt om, at vi vilde komme til at dele den, hvis vi opgive vort Forsvar. Hvis man kender en Smule til Koreas Historie, vil man vide, at det er ganske fejlagtigt at sammenligne Danmark og Korea. Det, som er sket der, er ikke, at man har afskaffet Forsvarsvæsenet, men at Korea aldrig har været en selvstændig Stat, men skiftevis har hørt under Japan og Kina, og at man i Korea har ført en tvetydig Politik, der i det ene Øjeblik gav Japan Anledning til at gribe ind og i det andet Øjeblik gav Kina Anledning dertil. Det var et lille Land, der var klemt inde mellem to Stormagter og førte en tvetydig Militærpolitik. Det er det, Koreas Historie siger os, og skulde vi lære noget deraf, er det dette, ikke at handle som Korea og føre en Politik, som kan give en Magt Anledning til at falde ind og sige: Det er mod os, I ruste; det er ikke for Neutraliteten, men det er til Fordel for en Magt og mod en anden Magt. Det er det, som har været Koreas Ulykke gennem mange Aar, og derfor har Korea aldrig været en selvstændig Stat.

Der er blevet sagt, at det er en haabløs Stilling, Socialdemokraterne indtage, at ville opgive alt; vi skulde dog i det mindste falde med Ære, hvis vi blev angrebne. Da de tyske Tropper kom tilbage efter den tysk-franske Krigs Afslutning, var det Meningen, at der skulde arrangeres Fester omkring i Tysklands Byer, Sejrsfester, fordi Tyskland havde sejret over Frankrig; det var den sejrende Hær, der kom hjem, men der blev ingen Fester, for i Tyskland var der ikke et eneste Hjem, uden at det havde Sorg, fordi der var en Slægtning eller paarørende, Broder, Mand eller Forsørger, som laa paa Valpladsen eller kom

hjem som Krøbling. Der blev ingen Fester i Anledning af Sejren 1871. Men hvis det skulde ske, at Danmark kom i Krig, saa vide alle, hver eneste, selv af de ivrigste Forsvarsvener, hvad Resultatet vilde blive. Det vilde blive, at vi kom hjem med en slagen Hær, d. v. s. at der laa nogle Tusinde unge Mennesker paa Valpladsen. Man vidste, der vilde blive Sorg i hvert eneste dansk Hjem, og man vidste i Forvejen, at det var haabløst, hvad vi begyndte paa, og vi havde ikke Tro til Sejr; vi vidste, vi skulde tabe. Hvis man vil føre den danske Ungdom ud i Krig, ved man i Forvejen, at det kan ikke nytte; man ved i Forvejen, at vi skulde falde. Men det er ikke at falde med Ære; det er en Forbrydelse at sende Soldaterne ud i en Krig, hvor man ved, det umuligt kunne sejre. Det er Resultatet af den Politik, der føres herhjemme, saa man maa forstaa, at det er haabløst og umuligt for Danmark tilnærmelsesvis at hamle op med de Magter, der omgive os.

Hver Dag sidde vi i Finansudvalget og have liggende for os en Mængde af Andragender fra uheldigt stillede Mennesker her i Landet, og hver Dag maa vi give Afslag paa dette eller hint. Vi have ikke Raad. Det er saadan, at her inde i Folketinget rejser der Krav fra mange forskellige Sider, og samtidig fortælles det, at vi have ikke Raad til at ofre tilstrækkeligt paa de uheldigt stillede Børn og gøre Enkernes Stilling lysere, vi have ikke Raad til at gennemføre de mange humane Op-gaver, som ligge for, vi have ikke Raad, fordi Militarismen stjæler Pengene. Fordi Militarismen er det, der lever højst her i Landet, maa de andre nøjes med, hvad den levner. Skal det nu være Meningen, at vi skulle videre ud i Militarismen, saa at vi skulle sige: Vi ville sætte en Laas for vor Dør, men vi vide, at vi kunne ikke sætte en Laas for vor Dør, som ikke kan brydes i Løbet af et Øjeblik? Og for at skaffe den til Veje skulde vi ødelægge vore Hjem og være med til at gøre det daarligere at være her i Landet, end det har været tidligere. Jeg vil haabe, at det skal lykkes at gaa ud til Vælgerne og fortælle dem det samme, som Reformpartiet hjalp med til at fortælle dem i 1894, nemlig at det, som nu sker fra den moderate Regeringschefs Side, er det, at man søger at gaa paa Forlig med Højre om Fæstningen og Militarismen, og at det skal lykkes os at faa Vælgerne til at forstaa, at det er en uforsvarlig Politik, at den er til Skade for vort Land. Jeg vil